

Dosarul nr. 2ra-1684/21

Prima instanță: Judecătoria Edineț, sediul Central (jud. C. Prisacari)

Instanța de apel: Curtea de Apel Bălți (jud. S. Procopciuc, N. Chircu, E. Grumeza)

ÎNCHEIERE

24 noiembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Svetlana Filincova
Nina Vascan
Galina Stratulat

examinând admisibilitatea recursului declarat de către reprezentantul recurentului
Societatea cu Răspundere Limitată „WeTrade”, avocatul Andrei Mandraburcă,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de către Societatea cu
Răspundere Limitată „WeTrade” împotriva Larisei Plîngău cu privire la încasarea
datoriei, dobânzii și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 08 iunie 2021 a Curții de Apel Bălți, prin care a fost respins
apelul declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „WeTrade”, și a fost
menținută hotărârea din 28 decembrie 2018 a Judecătoriei Edineț, sediul Central,

c o n s t a ț ă:

La 19 decembrie 2017, S.R.L. „WeTrade” a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Larisei Plîngău cu privire la încasarea datoriei, dobânzii și a cheltuielilor de
judecată.

În motivarea acțiunii a invocat că, la 18 martie 2014, între S.R.L. „WeTrade” și
G.Ț. „Plîngău Valentin” a fost semnat contractul de vânzare-cumpărare nr. 15-MM, în
baza căruia S.R.L. „WeTrade” a livrat marfă către G.Ț. „Plîngău Valentin”.

Potrivit anexelor la contractul de vânzare-cumpărare nr. 9-MM din 09 septembrie
2013 și 15-MM din 18 martie 2014, a facturilor fiscale seria și nr. XXX din 25
septembrie 2013, XXX din 07 noiembrie 2013, XXX din 02 aprilie 2014, XXX din 08
aprilie 2014, XXX din 15 aprilie 2014, XXX din 23 aprilie 2014, XXX din 21 mai 2014,
XXX din 29 mai 2014, XXX din 01 octombrie 2014, debitorul a comandat semințe și
produse de uz fitosanitar în valoare de 10 510 euro și 80 de cenți, 4 832 dolari și 41 de
cenți SUA și 110 189 lei și 34 de bani.

A menționat că, prețul mărfii livrate a fost stabilit în lei și în valută străină și este
indicat în anexele la contract, iar în facturile fiscale această sumă este calculată în mod
prealabil în lei la cursul BNM, însă debitorul, potrivit pct. 4.2. din contractul de vânzare-
cumpărare nr. 15-MM din 18 martie 2014, urmează să-și execute obligația de plată în lei
la cursul BNM la data achitării.

A remarcat că, recepționarea mărfii de către cumpărător este confirmată prin facturile fiscale nr. și seria XXX din 25 septembrie 2013, XXX din 07 noiembrie 2013, XXX din 02 aprilie 2014, XXX din 08 aprilie 2014, XXX din 15 aprilie 2014, XXX din 23 aprilie 2014, XXX din 21 mai 2014, XXX din 29 mai 2014, XXX din 01 octombrie 2014.

A precizat că, în vederea garantării obligațiilor prevăzute de contractele de vânzare-cumpărare nr. 9-MM din 09 septembrie 2013 și nr. 15-MM din 18 martie 2014, Larisa Plîngău a garantat prin fidejusiune personală achitarea datoriei în mărime de 8 600 euro și 80 de cenți, 4 832 dolari SUA și 41 de cenți și 79 179 lei și 13 bani, inclusiv achitarea penalităților și dobânzilor de întârziere ce rezultă din aceste contracte. Astfel, contractul de fidejusiune personală nr. WT/PL-F a fost semnat la 05 ianuarie 2015.

A obiectat că, drepturile S.R.L. „WeTrade” recunoscute de lege și contract au fost vătămăte, deoarece debitorul sau fidejuserul nu au achitat integral și în termenii prevăzuți valoarea mărfii recepționate încălcând astfel prevederile contractuale și legale. Datoria restantă pentru marfa livrată conform contractelor de vânzare-cumpărare nr. 9-MM din 09 septembrie 2013 și nr. 15-MM din 18 martie 2014, constituie suma în mărime de 8 600 euro și 80 de cenți, 4 832 de dolari SUA și 41 de cenți și 79 179 lei și 13 bani, fapt confirmat și prin actul de verificare bilateral din 18 noiembrie 2014.

A relatat că, pretenția nr. 03/15 din 27 februarie 2015 prin care fidejuserul a fost informat despre faptul că debitorul nu a achitat datoria, a fost expediată la 02 martie 2015, fiind recepționată de către Larisa Plîngău la 05 martie 2015, însă până în prezent datoria nu a fost achitată. Potrivit pct. 2.2. din contractul de fidejusiune nr. WT/PL-F din 05 ianuarie 2015, fidejuserul răspunde pentru obligațiile prevăzute în contractul de vânzare-cumpărare nr. 9-MM din 09 septembrie 2013 și contractul de vânzare-cumpărare nr. 15-MM din 18 martie 2014, inclusiv și pentru achitarea penalităților și pierderilor suportate. Astfel, în conformitate cu art. 619, Cod civil au fost calculate dobânzi de întârziere pentru neachitarea în termen a datoriei, care la 16 noiembrie 2017 constituie suma de 5 035 de euro și 83 de cenți, 2 829 de dolari SUA și 67 de cenți și 46 364 de lei și 26 de bani.

A solicitat încasarea din contul Larisei Plîngău în beneficiul S.R.L. „WeTrade” a datoriei în mărime de 8 600 de euro și 80 de cenți, 4 832 de dolari SUA și 41 de cenți și 79 179 de lei și 13 bani, a dobânzii de întârziere în mărime de 5 035 de euro și 83 de cenți, 2 829 de dolari SUA și 67 de cenți și 46 364 de lei și 26 de bani, precum și a taxei de stat în mărime de 8156 de lei și 15 bani.

Prin hotărârea din 28 decembrie 2018 a Judecătoriei Edineț, sediul Central, a fost respinsă acțiunea ca fiind neîntemeiată. Au fost încasate de la S.R.L. „WeTrade” în beneficiul Larisei Plîngău, cheltuielile de judecată suportate în mărime de 3150 de lei.

Prin decizia din 08 iunie 2021 a Curții de Apel Bălți, a fost respins apelul declarat de către S.R.L. „WeTrade”, și a fost menținută hotărârea din 28 decembrie 2018 a Judecătoriei Edineț, sediul Central.

În motivarea deciziei emise, instanța de apel a conchis că, soluția dată de prima instanță, urmează a fi menținută, ca fiind legală și corectă, constituind rezultatul examinării în ansamblu a tuturor probelor anexate prezentei cauze.

Din materialele cauzei rezultă că, la data de 19 decembrie 2017, S.R.L. „WeTrade” a depus cerere de chemare în judecată împotriva Larisei Plîngău cu privire la încasarea datoriei, dobânzii și a cheltuielilor de judecată.

Astfel, la 18 martie 2014, între S.R.L. „WeTrade” și G.Ț. „Plîngău Valentin” a fost semnat contractul de vânzare-cumpărare nr. 15-MM, în baza căruia S.R.L. „WeTrade” a livrat marfă către G.Ț. „Plîngău Valentin”.

Potrivit anexelor la contractul de vânzare-cumpărare nr. 9-MM din 09 septembrie 2013 și 15-MM din 18 martie 2014, a facturilor fiscale seria și nr. XXX din 25 septembrie 2013, XXX din 07 noiembrie 2013, XXX din 02 aprilie 2014, XXX din 08 aprilie 2014, XXX din 15 aprilie 2014, XXX din 23 aprilie 2014, XXX din 21 mai 2014, XXX din 29 mai 2014, XXX din 01 octombrie 2014, debitorul a comandat semințe și produse de uz fitosanitar în valoare de 10 510 euro și 80 de cenți, 4 832 dolari și 41 de cenți SUA și 110 189 lei și 34 de bani.

Ulterior, recepționarea mărfii de către cumpărător este confirmată prin facturile fiscale nr. și seria XXX din 25 septembrie 2013, XXX din 07 noiembrie 2013, XXX din 02 aprilie 2014, XXX din 08 aprilie 2014, XXX din 15 aprilie 2014, XXX din 23 aprilie 2014, XXX din 21 mai 2014, XXX din 29 mai 2014, XXX din 01 octombrie 2014.

La caz, instanța de apel a constatat că, în vederea garantării obligațiilor prevăzute de contractele de vânzare-cumpărare nr. 9-MM din 09 septembrie 2013 și nr. 15-MM din 18 martie 2014, Larisa Plîngău a garantat prin fidejusiune personală achitarea datoriei în mărime de 8 600 euro și 80 de cenți, 4 832 dolari SUA și 41 de cenți și 79 179 lei și 13 bani, inclusiv achitarea penalităților și dobânzilor de întârziere ce rezultă din aceste contracte. Astfel, contractul de fidejusiune personală nr. WT/PL-F a fost semnat la 05 ianuarie 2015.

În consecință, drepturile S.R.L. „WeTrade” recunoscute de lege și contract au fost vătămăte, deoarece debitorul sau fidejusalul nu au achitat integral și în termenii prevăzuți valoarea mărfii recepționate încălcând astfel prevederile contractuale și legale. Datoria restantă pentru marfa livrată conform contractelor de vânzare-cumpărare nr. 9-MM din 09 septembrie 2013 și nr. 15-MM din 18 martie 2014, constituie suma în mărime de 8 600 euro și 80 de cenți, 4 832 de dolari SUA și 41 de cenți și 79 179 lei și 13 bani, fapt confirmat și prin actul de verificare bilateral din 18 noiembrie 2014.

În acest context, instanța de apel a constatat că, potrivit pct. 4.4. contractul de vânzare-cumpărare nr.15-MM din 18 martie 2014, termenul limită de achitare de către vânzător, la caz G.Ț. „Plîngău Valeriu” era data de 30 octombrie 2014, iar potrivit pct.4.4. contractul de vânzare-cumpărare nr. 9-MM din 15 martie 2013, termenul limită de achitare de către vânzător, la caz G.Ț. „Plîngău Valeriu” a fost 30 octombrie 2013.

Așadar, reiterând normele legale citate cu circumstanțele cauzei, instanța de apel a conchis că, contractul de fidejusiune din 05 ianuarie 2015 este fără termen, iar obligațiile de plată în temeiul contractelor de vânzare-cumpărare nr.9-MM din 15 martie 2013 și nr.15-MM din 18 martie 2014, au devenit scadente la 30 octombrie 2013 și respectiv la 30 octombrie 2014, astfel creditorul S.R.L. „WeTrade” urma în decursul unui an de la scadența obligației garantate să formuleze o acțiune contra fidejusalului, adică până la termenul limită de 30 octombrie 2015.

În această ordine de idei, instanța de apel a statuat că, apelantul S.R.L. „WeTrade” a înaintat acțiunea în instanța de judecată față de fidejusal Larisa Plîngău abia la 19

decembrie 2017, peste mai mult de 2 ani de la scadența obligației de plată – 30 octombrie 2015.

În circumstanțele date, instanța de apel a reiterat că, fidejusiunea în speță a încetat la 31 octombrie 2016, iar în lipsa fidejusiunii, intimata Larisa Plîngău nu poate fi responsabilă pentru neexecutarea obligațiilor de către debitor G.Ț. „Plîngău Valeriu”.

Din considerentele menționate, Colegiul conchide că, instanța de apel corect a ajuns la concluzia de a respinge cererea de apel depusă de S.R.L. „WeTrade”, și de a menține hotărârea din 28 decembrie 2018 a Judecătoriei Edineț, sediul Central.

La 09 septembrie 2021, reprezentantul recurentului S.R.L. „WeTrade”, avocatul Andrei Mandraburcă, a depus cerere de recurs împotriva hotărârii din 28 decembrie 2018 a Judecătoriei Edineț, sediul Central și deciziei instanței de apel din 08 iunie 2021 a Curții de Apel Bălți, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei decizii noi de admitere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului, reprezentantul recurentului a exprimat dezacordul cu decizia recurată, calificând-o ca fiind neîntemeiată și pasibilă de casare în temeiul prevederilor art. 432 alin. (1), (2) lit. a) și (4) din Codul de procedură civilă.

Totodată, reprezentantul recurentului S.R.L. „WeTrade”, avocatul Andrei Mandraburcă a opinat că, prima instanță și instanța de apel au aplicat eronat normele de drept material, nu au constatat și elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei, au apreciat arbitrar probele prezentate de către participanții la proces, iar concluziile instanțelor sunt în contradicție cu circumstanțele cauzei.

Prin prisma art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, la 06 octombrie 2021, instanța de recurs a comunicat participanților la proces recursul, informând despre necesitatea depunerii referinței (f.d. 16, V. III).

Prin referința depusă la 26 octombrie 2021, reprezentantul intimatei, Larisa Plîngău, avocatul Gabriela Moldovan, a solicitat de a considera recursul declarat de către reprezentantul recurentului S.R.L. „WeTrade”, avocatul Andrei Mandraburcă, ca inadmisibil.

În conformitate cu prevederile art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Decizia instanței de apel a fost adoptată la 08 iunie 2021, iar cererea de recurs a fost depusă la 09 septembrie 2021.

Materialele cauzei atestă expedierea copiei deciziei integrale participanților la proces la 09 iulie 2021, conform scrisorii de însoțire (f.d.180, V. II), fapt confirmat și de către reprezentantul recurentului S.R.L. „WeTrade”, avocatul Andrei Mandraburcă, în cererea de recurs depusă (f.d. 4, V. III). Astfel, recursul este declarat în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de către reprezentantul recurentului S.R.L. „WeTrade”, avocatul Andrei Mandraburcă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea

esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stipulează că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În temeiul prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de către reprezentantul recurentului S.R.L. „WeTrade”, avocatul Andrei Mandraburcă, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul părții recurente cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă faptul că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind

lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera ca fiind inadmisibil recursul declarat de către reprezentantul recurentului S.R.L. „WeTrade”, avocatul Andrei Mandraburcă.

În conformitate cu art. 433 lit. a), art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către reprezentantul recurentului Societatea cu Răspundere Limitată „WeTrade”, avocatul Andrei Mandraburcă, împotriva deciziei din 08 iunie 2021 a Curții de Apel Bălți.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Nina Vascan

Galina Stratulat